

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/31/2022
Identifikačné číslo spisu: 1518010647
Dátum vydania rozhodnutia: 03.05.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1518010647.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaniča v trestnej veci obvineného I. C. pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 3. mája 2023 v Bratislave o dovolaní obvineného I. C. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/4/2019, z 13. marca 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. C. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 3T/72/2018, z 22. novembra 2018 bol obvinený I. C. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

dňa 7. mája 2018 v čase asi o 7.15 hod. v J. - G., na lávke na moste B., približne 50 metrov od G. brehu, chytil zozadu za ramená poškodenú Mgr. B. N. C., ktorá ho obiehala, hodil ju o stenu, následne ju ľavým predlaktím v miestach medzi kľúčnou kosťou a krkom tlačil o stenu, aby sa nemohla hýbať, stál s ňou tvárou v tvár, potom jej pravou rukou vošiel medzi nohy a cez bežkové nohavice sa jej otvorenou dlaňou päťkrát suchaním dotýkal pohlavného orgánu po celej dĺžke, pustil ju až keď začala kričať, ešte sa jej zaškeril do tváre a keď od nej odchádzal, tak si naprával nohavice, ktoré mal stiahnuté pod úroveň zadku, pričom tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol v minulosti právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 1T/149/2005, z 30. marca 2006 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/151/2006, zo 14. júna 2006 za trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, ako aj rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 21T/2/2003, z 31. mája 2006 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1To/15/2009, z 10. marca 2010 za trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. h) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. júla 2001, ktoré vykonal časovo kontinuálne za sebou 11. apríla 2018.

Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 47 ods. 2

Trestného zákona a s poukazom na § 437 ods. 5 Trestného zákona trest odňatia slobody na doživotie s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací, na podklade odvolania obvineného, rozhodol uznesením, sp. zn. ITo/4/2019, z 13. marca 2019 tak, že toto zamietol ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku.

Proti označenému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave podal obvinený C. dovolanie s poukazom na dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Svoju dovoláciu argumentáciu formuloval v zásade tak, že

„ ... mám za to, že prvostupňový súd a odvolací súd nesprávne aplikovali normu hmotného práva, a to § 47 ods. 2 Trestného zákona, na základe ktorej mi bol uložený trest odňatia slobody na doživotie, pričom nesprávnosť aplikácie tohto ustanovenia spočíva v nesplnení podmienky podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorá je pre uloženie takého trestu nevyhnutná. V zmysle uvedených hmotnoprávných ustanovení Trestného zákona je uloženie najprísnejšieho trestu a to trestu odňatia slobody na doživotie, viazané na splnenie prísnych zákonných podmienok, pričom pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona (zásada „trikrát a dost“) musia byť kumulatívne, čiže súčasne splnené viaceré podmienky. Jednou z takých podmienok je aj podmienka vyjadrená v § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, v zmysle ktorej trest odňatia slobody na doživotie nie je prípustný, ak je nádej, že by páchatel' bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov. Z vykonaného dokazovania mám za to, že táto podmienka nebola preukázateľne splnená.

Z vyjadrení znalca z odboru psychológia RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., prednesených na pojednávaní ... vyplýva, že pre nápravu mojej osoby nie je potrebné uložiť trest odňatia slobody na doživotie. Znalec sa vyjadril, že recidíva, ktorá sa týka sexuálnej násilnej trestnej činnosti sa pravdepodobne zníži vo vysokom veku, keď pohlavný úd stratí svoj význam v motivačnom systéme, v čase s'enia okolo 65. roku veku a viac. Predpoveď znalca teda umožňuje uvažovať o tom, že daná recidíva mojej osoby sa v určitom čase stratí, čo umožňuje uloženie trestu odňatia slobody v nižšom rozsahu ako na doživotie. Znalec teda spochybnil možnosť uloženia trestu odňatia slobody na doživotie. Záver o tom, či v konkrétnom prípade je, alebo nie je splnená podmienka podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, je síce otázkou právnou a patrí do výlučnej právomoci súdu, no súd pri jej posudzovaní musí vzhľadom na závažnosť rozhodnutia o treste a jeho absolútnej povahe prihliadať (okrem vlastného hodnotenia páchatel'a, jeho osobnosti a kriminálnej minulosti) aj na odborné závery, ktoré musia byť jednoznačné a presvedčivé, čo však nie je v tomto prípade dané. Odborné závery (psychologické a psychiatrické hodnotenia) musia byť prvým a základným zdrojom hodnotenia páchatel'a pri posudzovaní splnenia podmienky podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona. V každom prípade súd nie je oprávnený posudzovať duševný a fyzický stav páchatel'a, a preto k odborným záverom musí pristupovať mimoriadne zodpovedne a skúmať ich s mimoriadnou starostlivosťou. V danom prípade tak súdy bohužiaľ nepostupovali a neodstránili rozpory vo vyjadreniach a záveroch znalca (znalecký posudok vs. vyjadrenia na pojednávaní), a to napríklad vypracovaním druhého znaleckého posudku, ktorý by mohol túto smerodajnú otázku vyriešiť. Domnievam sa, že v tejto veci je potrebné doplniť dôkaznú situáciu o znalecké dokazovanie, ktoré komplexne a v omnoho vyššej kvalite ako doteraz poskytne závery o mojej mojej recidíve, a to vo všetkých podstatných smeroch (sexuálna, majetková alebo násilná motivácia). Podľa môjho názoru súd si závery o tak dôležitých skutočnostiach nemôže urobiť sám a nahradiť ich vlastnými úsudkami. Nič nebránilo súdu prvej inštancie po vzniku takých závažných rozporov požiadať znalca o doplnenie a rozšírenie znaleckého posudku o absolútne závery o mojej recidíve, prípadne nechať vyhotoviť druhý - kontrolný znalecký posudok. Pripomínam, že na základe vratkých záverov znalca som bol odsúdený na doživotný trest odňatia slobody. Je až zarážajúce, ako konajúce súdy túto otázku obchádzali a nebrali ju napriek mojim opakovaným výhradám vážne.

Moje konštatovanie je o to závažnejšie, že hodnotenia znalca k otázke recidívy a resocializácie mojej osoby sa týkalo iba sexuálnej násilnej trestnej činnosti, pričom predmetom posudzovania sú aj ďalšie trestné činy (lúpež a vražda), ktoré nemajú povahu sexuálnej násilnej trestnej činnosti. Podotýkam, že v oblasti sexuálnej trestnej činnosti bola táto recidíva spochybnená. S poukazom na tieto argumenty je nevyhnutné, aby znalec, resp. súd skúmal/vylúčil možnú recidívu mojej osoby aj v ďalších oblastiach

mojej trestnej činnosti a mal tak komplexné hodnotenie mojej osoby, pretože súd v tejto veci ukladá trest aj na základe mojej predchádzajúcej trestnej činnosti, ktorá bola v niektorých aspektoch nižšími súdmi vyhodnotená, no v iných aspektoch ju tieto súdy vôbec neskúmali a napriek tomu prijali závažné, no očividne nepodložené závery. Inými slovami, zastávam názor, že znalecké dokazovanie, z ktorého súdy vychádzali pri posudzovaní splnenia podmienok aplikácie zásady „trikrát a dost“ bolo nedostatočné a hlavne neprineslo jednoznačné závery, o ktoré mohli konajúce súdy svoje rozhodnutia oprieť. Znalecké závery poskytnuté súdu pre potreby vyhodnotenia resocializačnej prognózy páchatel'a sú neúplné, nejasné, a teda nepoužiteľné pre spravodlivé a správne rozhodnutie súdu. Z uvedeného dôvodu považujem za nevyhnutné uznesenie a rozsudok zrušiť z dôvodu ich zjavnej nezákonnosti. Som toho názoru, že som dostatočným spôsobom preukázal dôvodnosť a opodstatnenosť tohto dovolania. V kontexte vyššie uvedeného považujem právoplatné uznesenie a rozsudok za nesprávne, nespravodlivé a nezákonné rozhodnutia, a preto navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal rozsudok, v ktorom:

- v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví, že uznesením, ako aj rozsudkom bol porušený zákon v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pričom zároveň
- v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napádané uznesenie a rozsudok, a to v celom rozsahu (všetky výroky a rozhodnutia)".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvinenej skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nemožno konštatovať naplnenie obvineným označeného dôvodu dovolania (a ani žiadneho iného).

Najvyšší súd pripomína, že (nielen) o totožných dovolacích námietkach už rozhodol uznesením, sp. zn. 1Tdo/6/2020, z 10. februára 2021 (č. l. 602 a nasl. spisu), v ktorého odôvodnení vyslovil okrem iného nasledovné (viď str. 15 odsek tretí a nasl. zmieneneho uznesenia najvyššieho súdu).

„ ... § 47 ods. 2 Trestného zákona predstavuje hmotnoprávne ustanovenie kogentnej povahy, ktorého nesprávna aplikácia môže vo vzťahu k výroku o treste naplniť atribúty výlučne špeciálneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda nie všeobecný hmotnoprávny dôvod vymedzený v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (porovnaj s S 5/2011). Uloženie doživotného trestu odňatia slobody je viazané na splnenie prísnych zákonných podmienok, pričom Trestný zákon rozlišuje medzi jeho fakultatívnym (§ 47 ods. 1) a obligatívnym uložením (§ 47 ods. 2). Kým teda v prvom prípade má vo veci konajúci súd k dispozícii voľnú úvahu pre jeho uloženie, v prípade naplnenia podmienok na jeho obligatórne uloženie už túto úvahu nemá a doživotný trest odňatia slobody uložiť musí. Pre uloženie obligatórneho trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona, vyjadrujúceho zásadu „trikrát a dost“, musia byť súčasne (kumulatívne) splnené tieto podmienky:

- ide o spáchanie niektorého z tam taxatívne vymedzených trestných činov,
- ide o páchatel'a, ktorý sa už po tretíkrát dopustil niektorého z týchto taxatívne vymedzených trestných činov,
- za predchádzajúce dva prípady spáchania trestných činov bol potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody,
- pre predchádzajúce dva trestné činy pritom postačuje, ak konanie páchatel'a dospelo do štádia pokusu trestného činu - nevyžaduje sa, aby išlo o dokonaný trestný čin,

- posledný, čiže tretí z trestných činov, musí byť dokonaným a súčasne
- musia byť splnené podmienky fakultatívneho uloženia tohto trestu uvedené v § 47 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona; k už uvedeným podmienkam tak musí pristúpiť, že
- uloženie doživotného trestu odňatia slobody si vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsaťpäť rokov.

Dovolací súd k ostatným dvom podmienkam už v minulosti uviedol, že ak tieto boli v konaní preukázateľne splnené, potom nie je možné vysloviť porušenie zákona v ustanovení § 47 ods. 1 Trestného zákona (porovnaj s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tdo/39/2020, z 25. novembra 2020). Z obsahu predloženého spisového materiálu, no najmä z odôvodnení oboch napádaných rozhodnutí vyplýva, že vo veci konajúce súdy sa neopomenuli zaoberať skúmaním podmienky tzv. negatívnej resocializačnej prognózy v zmysle § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktorej existencia je dovolateľom namietaná. Pokiaľ obvinený odvodzuje absenciu podmienky tzv. negatívnej resocializačnej prognózy podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zo zistení znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., tak v tomto smere najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že záver o tom, či nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť časovo obmedzeným trestom odňatia slobody do dvadsaťpäť rokov, je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu (R 33/2007-I), ktorý pri tomto zisťovaní vychádza nielen z úplného znaleckého dokazovania (z odboru psychológie, odvetvia klinickej psychológie dospelých), ale tiež z komplexného zhodnotenia osobnosti páchatel'a a najmä z retrospektívneho zhodnotenia jeho kriminálneho vývoja (R 4/2020-II). Okresný súd ako aj krajský súd na margo tejto podmienky zhodne uviedli, že prognóza reálnej pravdepodobnosti recidívy u obvineného I. C. je podľa znalca vyjadrená k sexuálne motivovaným trestným činom. V spektre obvineným páchanej trestnej činnosti sú však aj majetkové trestné činy a najzávažnejší z trestných činov - vražda, ktorá sa vymyká z kontextu sexuálnej motivácie ostatných trestných činov spáchaných obvineným, čo preukazuje, že riziko páchania trestných činov u obvineného sa netýka len trestných činov so sexuálnym motívom, ale aj násilných trestných činov bez sexuálneho motívu, čo v prípade obvineného znásobuje prognózu kriminogénnych aktivít v budúcnosti. Obvinený bol za posledných šesť rokov na slobode prakticky iba niekoľko mesiacov, väčšina skutkov bola spáchaná na ženách, pričom inkriminovaného skutku sa obvinený dopustil ani nie mesiac po prepustení z dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody. Na podklade týchto skutočností súdy dospeli k záveru o jednoznačnom naplnení podmienky vyjadrenej v ustanovení § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona".

Na vyššie uvedených záveroch najvyšší súd zotrváva naďalej, odkazuje na ne, a preto dovolacie argumenty obvineného ohľadom nesprávnej aplikácie ustanovenia § 47 Trestného zákona neprijal.

K vlastnou rukou spísaným podaniam obvineného C. označených ako „Doplnenie k dovolaniu“, „Doplnenie dovolania“, resp. „Závažné doplnenie hlavného dôvodu dovolania“ možno uviesť nasledovné.

Ich obsahom je v zásade argumentácia, príp. skôr obhajobne formulované námietky charakterizovateľné ako uvedenie „toho, čo údajne bolo a prečo k tomu došlo a ako to bolo naozaj“, prezentácia akéhosi „komplotu“ a „konšpirácie“ orgánov ochrany práva za účelom jeho zámerného odsúdenia ako nevinného (a z toho dôvodu údajnej existencie „justičného omylu“), resp. prezentácia vnímania svojich pomerov vo výkone trestu odňatia slobody a dopadu jeho výkonu na osobný život obvineného, resp. zdravotný stav či údajné naplnenie dôvodov dovolania aj podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), písm. g), písm. h) a písm. e) Trestného poriadku bez aspoň všeobecnej konkretizácie skutočností, ktoré by mohli zakladať oprávnené konštatovanie záveru najvyššieho súdu o ich prípadnej (ne)existencii. Naostatok obvinený poukázal na skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Levice, sp. zn. 3Nt8/2023, z 27. marca 2023 mu bolo zahladené odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 1T/149/2005, z 30. marca 2006, čo má za následok, že „dodatočné“ zahľadanie odsúdenia zakladalo pre súdy konajúce a rozhodujúce v základnom konaní pri ukladaní trestu prekážku použitia ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona.

Tu treba aspoň v stručnosti uviesť, že takáto argumentácia by bola dôvodná len vtedy, ak by bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie v zmysle § 47 ods. 2 Trestného zákona napriek

tomu, že niektoré z predchádzajúcich odsúdení už mal zahladené; uvedené však neplatí „naopak“, ako chybné dôvodí obvinený C.. Dodatočné (po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej) zahladenie odsúdenia, ktoré bolo podkladom na použitie § 47 ods. 2 Trestného zákona, nemôže negovať správnosť a zákonnosť použitia § 47 ods. 2 Trestného zákona v čase rozhodovania (vec obv. C. je právoplatná už viac ako štyri roky).

Najvyšší súd dodáva, že ešte pri úplne „prvotnom“ prieskume splnenia formálnych podmienok podaného dovolania skúmal okrem iného aj včasnosť jeho podania. V naznačenej súvislosti je potrebné zvýrazniť okamih uplynutia lehoty pre jeho podanie (v prospech obvineného): s poukazom na obsah doručeník na č. l. 524 súdneho spisu začala lehota na podanie dovolania plynúť 24. septembra 2019. V spojení s § 370 ods. 1 veta druhá Trestného poriadku platí, že lehota na podanie dovolania v prospech obvineného uplynula 24. septembra 2022.

Obvinený C. podal vlastnou rukou spísané podania označené ako „Doplnenie dovolania“, resp. „Závažné doplnenie hlavného dôvodu dovolania“ na poštovú prepravu až 4., príp. 26. apríla 2023 v ÚVTOS Leopoldov, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty na podanie dovolania.

V takom prípade sa primerane uplatní záver vyjadrený v intenciách R 96/2018, a síce, že námietky chýb rozhodnutia a konania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku s označením dôvodu dovolania podľa požiadavky odseku 2 naposledy označeného ustanovenia (teda uplatnené riadne), sú obligatórnou náležitosťou dovolania. Ak je v dovolaní uvedená aspoň jedna taká námietka, bude sa ňou dovolací súd zaoberať (pokiaľ sú splnené ostatné zákonné podmienky dovolacieho konania). Dovolací súd sa však nebude zaoberať námietkami uplatnenými po uplynutí lehoty na podanie dovolania uvedenej v § 370 ods. 1, 2 Trestného poriadku (teda nie včas), okrem konštatácie ich oneskoreného uplatnenia; to sa netýka ďalšej argumentácie k včas a riadne uplatneným dovolacím námietkam. Ak v dovolaní podanom včas nie je riadne uplatnená žiadna dovolacia námietka, dovolanie bolo síce podané, avšak bez splnenia svojej obligatórnej náležitosti. V takom prípade nasleduje postup podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, avšak námietky možno uplatniť najneskôr do uplynutia lehoty určenej dovolacím súdom podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku.

Neskôr uplatnenými námietkami sa nebude dovolací súd vecne zaoberať - buď rozhodne podľa § 382 písm. e) Trestného poriadku (pri absencii akejkoľvek riadne uplatnenej námietky), alebo sa bude zaoberať len námietkami riadne uplatnenými v naposledy označenej lehote.

Preto sa najvyšší súd bližšie nezaoberal námietkami obvineného obsiahnutými v ostatnom rukou spísanom podaní (súc formálne označenom ako „Doplnenie dovolania“) z dôvodu, že tieto sú celkom zjavne podané (resp. formulované) oneskorene. Ak sa obvinený o svoje práva skôr sám dostatočne nezaujímal, nemôže sa účinne domáhať ich ochrany v dovolacom konaní formou priam ad infinitum (donekonečna) „dodatočne“ prezentovaných dovolacích námietok (v takom prípade sa primerane uplatnia zásady *vigilantibus leges sunt scriptae* - zákony sú napísané pre bdelych, treba byť bdely, aby sme mohli ochrániť svoje právo, *vigilantibus iura* - právo je na strane ostražitých a napokon *vigilantibus non dormientibus iura subveniunt* - právo pomáha bdelym, nie spiacim).

No a napokon, vo vzťahu k podaniu obvineného označeného ako „Doplnenie k dovolaniu“, ktoré bolo obvineným síce podané v lehote na podanie dovolania platí, že tieto nenapĺňajú žiaden z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, nakoľko spočívajú skôr v „prerозprávaní“ konania pred súdmi nižšieho stupňa, obvineným subjektívne pociťovaného ako účelovo zmanipulovaného s jasným cieľom odsúdiť ho, resp. v predostretí akejkoľvek alternatívnej verzie priebehu základného konania pred okresným a krajským súdom. Takto formulované námietky však v konaní o dovolaní iniciovanom obvineným nemôžu predstavovať kvalifikovaný podklad, ktorým by sa dovolací súd mohol, alebo mal zaoberať v rámci čo do intencií zadanom týmto uznesením najvyššieho súdu

S ohľadom na uvedené najvyšší súd postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. C. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.